

## Đề bài

Thời thơ ấu của em thường gắn liền với những kỷ niệm về một ngôi nhà, một góc phố, một dòng sông, một cánh đồng... Em hãy viết một bài văn tả một trong những sự vật đó.

## Bài làm 1

Thời thơ ấu!

Mỗi khi nhắc tới ba tiếng ấy trái tim tôi lại thổn thức. Bao nhiêu kỉ niệm đẹp về thời thơ ấu, nhưng chỉ có “rừng thông xanh” là tôi yêu quý nhất. Đã bao lần tôi xao xuyến về cái tên ấy. Ôi! “Rừng thông xanh của tôi”.

Những buổi chiều tà, tôi cùng các bạn vào rừng thông câu cá. Ngồi ở phiến đá bên dòng suối thả mồi, chúng tôi trò chuyện rôm rả, hết chuyện trên trời lại tới dưới biển. Khi phao động, chúng tôi giật cần câu. Những chú cá rô phi béo mập viền đỏ lông lánh giẫy đành đạch trên bãi cỏ xanh.

Ôi! Đẹp làm sao những buổi chiều đi nhặt củi về, ngồi nghỉ dưới gốc thông, tôi lắng nghe tiếng dòng suối thủ thủ tâm tình. Tiếng thông reo vi vu như một điệu đàn bất tuyệt. Mỗi lần bị mẹ mắng, tôi lại chạy vào rừng thông. Ngồi dưới gốc cây, nghe tiếng đàn du dương ấy, bao nhiêu nỗi giận hờn vừa trào dâng, bao nhiêu cái mệt mỏi dường như tan biến đâu hết. Tiếng đàn thông – tiếng tâm sự của dòng suối ru tôi vào giấc ngủ êm đềm... Khi tỉnh dậy, mặt trời sắp lặn, tôi cuống cuống ba chân bốn cẳng chạy thẳng về nhà.

Những buổi sáng tôi thường đi học sớm. Len lỏi giữa rừng thông, tôi nghe tiếng chim hót thánh thót. Tôi ngắt một bông hoa bên bờ suối. Chao ôi! Bông hoa mới đẹp làm sao! Những giọt sương đọng lại trên những cánh hoa long lanh như những hạt ngọc. Rừng thông xanh vi vu trong gió. Ôm lấy cây thông, áp tai mình vào, tôi như nghe thấy tiếng thổn thức của mầm xanh. Đến giờ học, tôi vụt chạy đi, bông hoa còn vương trên một cành thông, những hạt quắn li ti bay bay.

Có những buổi đi học về sớm, tôi lang thang trên rừng thông. Chọn lấy một cây cao nhất, tôi ôm lấy, “đo” xem mình có cao bằng “nó” không, tưởng mình phải bằng nửa cây thông, không ngờ mình chỉ bằng một phần tư nó. Thôi! – Tôi vỗ về thân cây to như cột nhà của cây thông – Mai về nhà, tao ăn mười bát cơm, hai mươi bát ơm để lớn bằng mày, thông nhé! Đợi tao đây, lớn nhanh vừa vừa, kéo người ta chặt đi là rồi đời.

Nằm gối đầu lên gốc cây thông, xoài người xuống thảm cỏ xanh rờn, tôi lấy truyện ra đọc. Tiếng thông reo vi vu, gió thổi mát rượi làm cho câu chuyện cổ tích tôi đang đọc hiện ra trước mắt. Những buổi tối, bọn con gái rủ nhau ra rừng thông chơi để hóng gió, bọn con trai vừa nhác trông thấy chúng ở đâu rừng đã xộc ra hươ tay, múa chân, miệng thét inh ỏi, làm cho bọn con gái sợ hãi bỏ chạy toán loạn.

Chủ nhật được nghỉ, bọn con trai đeo súng cao su vào rừng bắn chim. Vì muốn những chú chim xinh xắn, quen thuộc ấy không phải chết, tôi đã rủ các bạn chơi đánh trận giả. Bởi là người quen thuộc rừng thông nhất, nên những cây thông nào có vết nứt nhỏ là tôi trèo tót lên ngay. Các bạn ở dưới chẳng làm gì được, hai phe tiếp tục chiến đấu. Lợi dụng phe bạn sơ hở, tôi bẻ luôn một cành thông trèo xuống đất xông vào đánh. Kết quả phe kia thua.

Được chúng nó công kênh, tôi sung sướng phát cờ bằng hoa, nghe bọn mình hét to, vừa hét vừa vỗ tay. Hoan hô: “Nguyên soái Bình vạn tuế”. Hoan hô, hoan hô...

Cây thông vi vu như chào mừng tôi, dòng suối chảy róc rách như kẻ chiến công của tôi. Còn tôi thì kiêu hãnh nhìn bốn phía. Khi mùa xuân đến, rừng thông cười xòa vi vu suốt ngày đêm. Mùa xuân đã dệt cho rừng thông một chiếc áo màu xanh rì.

Được thấy ánh mặt trời, được đón gió mát, được ngắm hoa đẹp, được nghe tiếng suối chảy và được nghe tiếng cười nói của chúng tôi, thông lại suốt ngày vi vu của hát cùng đàn chim xinh xinh... Đây! “Rừng thông xanh của tôi” là thế đấy! Nó như một người mẹ hiền của tôi, lúc vui cũng như lúc buồn, rừng thông xanh đều cùng tôi chia sẻ.

Đã bao mùa xuân qua “Rừng thông của tôi” vẫn giữ được tính tình cũng như giữ được vẻ đẹp màu xanh của nó. Nó mãi mãi là “Rừng thông xanh của tôi”

(Nguyễn Thị Phương Liên – Bài văn đạt giải nhì toàn quốc)

## **Bài làm 2: Ngôi nhà thân yêu**

Nhà em là một ngôi nhà lợp ngói đỏ tươi, tường được xây bằng gạch rất chắc chắn nằm ngay ở đầu làng. Khi ông bà em cho bố mẹ em ra ở riêng, khu nhà là ruộng mạ của hợp tác xã. Gia đình em đã bỏ rất nhiều công, đổ đất làm nền, làm vườn và đào một cái ao nhỏ để thả cá, trồng rau cần, rau muống...

Đi qua hàng nhãn trồng trước cổng thì tới một cái sân gạch sạch sẽ. Ngày mùa, sân để phơi rơm, phơi lúa. Những ngày khác sân là nơi để chúng em chơi đá cầu, bịt mắt bắt dê, xia cá mè... Hiên nhà cao và rộng. Vào những tối mùa hè nắng nóng, nhà em thường trải chiếu ăn cơm ngay ở đó, vừa đón gió mát vừa ngắm trăng lên. Nhà em làm theo kiểu mới không có cột. Các bác thợ xây tường cao lên, gác dầm và kèo, dàn đòn tay rồi lợp ngói. Bố em bảo bao giờ được mùa, có nhiều tiền thì sẽ đổ mái bằng. Nhà em có bốn gian, gian chái đằng đông là buồng, gian đằng tây là chỗ kê giường và gian học tập của em. hai gian ở giữa kê một cái tủ li, một bộ bàn ghế. Đây là chỗ tiếp khách. Trên tường treo ảnh Bác Hồ và huân chương của chú em, các giấy khen của em. Một bộ tranh cây và hoa làm tường nhà sáng sủa, ấm áp và vui mắt. Đó là bức tranh tứ quý của ông bà em cho khi gia đình em khánh thành nhà mới!

Góc học tập của em rất tiện lợi. Cửa sổ trông ra sân tràn đầy ánh sáng. Một cái bàn và một cái ghế. Một cái giá sách treo trên tường. Ở ngoài nhà, mọi người tha hồ nói chuyện, chỉ cần em đóng cửa lại là có một thế giới riêng.

Đồ đạc trong nhà rất đơn sơ vì tất cả tiền dành dụm của gia đình em chỉ đủ xây nhà. Bà em bảo dần dần sẽ sắm sửa, có được ngôi nhà khang trang như thế này là quý lắm rồi.

Bếp và khu công trình phụ cùng xây và lợp ngói ở khuất phía sau nhà. Có một mảnh vườn nho nhỏ trồng dăm khóm chuối, mấy cây na, cây mít và một số cây chanh trầu quả.

Sống trong căn nhà gồm ba mẹ, chú Tính (chú đang làm bảo vệ ở trên huyện, chỉ chủ nhật mới về), em và em gái em. Ngày chủ nhật khi chú Tính về, bố mẹ em mời ông bà nội, bác Tính đến ăn cơm, cười nói rất vui vẻ và đầm ấm.

Em được phân công quét nhà, quét sân. Em Hoa thì lau rửa ấm chén. Bố mẹ cũng tham gia quét dọn nhưng việc chính là làm đồng, làm vườn. Nhà em sống rất hòa thuận và vui vẻ. Em yêu quý ngôi nhà của gia đình mình vì tuy chưa nguy nga sang trọng nhưng nó là mái ấm bình yên nhất cho mọi thành viên trong gia đình em.

Mai này khi cây cối trong vườn ra hoa kết quả, ao nhà có cá bơi tung tăng thì nhà em sẽ càng đẹp và no đủ hơn.

### **Bài làm 3: Góc phố tôi yêu**

Hè đã về trên khắp các phố phường Hà Nội, màu nắng vàng rực rỡ phủ lên các góc phố thân quen – ngôi chùa cổ kính. Sắc màu không gian như biến đổi mau lẹ, mặt nước hồ Gươm xanh trong soi bóng Tháp Rùa, Phụng vĩ rực trời một sắc đỏ tươi báo hiệu mùa hè đã sang. Đâu đâu ta cũng bắt gặp màu đỏ chói của cánh hoa phượng, từ con đường Nguyễn Du thơ mộng đến trường Trần Hưng Đạo, Thanh Niên, Lý Thường Kiệt... Đặc biệt là ở các ngôi trường, màu đỏ hoa phượng như chiếm lĩnh cả không gian tạo nên sự vội vã tấp nập của dòng người xuôi ngược.

Đối với lứa tuổi học trò, sinh viên, phượng hồng lại càng có ý nghĩa quan trọng. Khi tiếng ve cất lên điệu nhạc, khuất sau hàng cây xanh ngắt một màu căng đầy nhựa sống thì cũng là lúc bao thế hệ học sinh phải chia tay với những nỗi niềm lưu luyến với bạn bè, thầy cô, với ngôi trường thân quen. Giờ tất cả đã là kỷ niệm. “Những chiếc giỏ xe chở đầy hoa phượng, em chở mùa hè của tôi đi đâu...”. Dưới màu hoa như lửa cháy khát khao xuất hiện một chút tình đầu thoáng qua làm ngờ ngàng, xao xuyến bao cô cậu học sinh tình nghịch. Những cánh hoa phượng mỏng manh được nâng niu, trân trọng ép vào từng trang sách, sự hiện diện của phượng vĩ đã làm nổi rõ hơn bức tranh sơn dầu của một họa sỹ khi vẽ về Hà Nội. Màu đỏ ấy – màu của niềm tin, sức mạnh và chiến thắng.

Dưới nền trời xanh không một vẩn mây, từng đàn chim chao nghiêng liệng giữa khoảng không gian rực rỡ, một chút nắng ròn tan pha lẫn với sắc màu phượng đỏ đã tô thêm vẻ đẹp cho cảnh sắc thiên nhiên đất trời Hà Nội. Mái ngói đỏ tươi cùng lớp phủ của thời gian, màu rêu cũ của khu phố cổ, ánh nắng ban mai đậu trên cầu Thê Húc, lá cờ sao vàng tung bay trong gió giữa quảng trường Ba Đình lịch sử. Phượng vĩ như cô gái trẻ đẹp, căng đầy

nhựa sống, rủ bóng xuống nước hồ Tây, công viên như sôi nổi, rực rỡ thêm khi những chùm hoa phượng nở bung ra hòa trong nhịp sống sôi động của người Hà Nội – vượt trội lên so với các sắc màu khác như hoa sen, hoa hồng... Phượng hồng vẫn chiếm một gam màu khó phai. Mùa hè dạo trên các con đường Hà Nội bao cảm giác ngỡ ngàng, thoải mái. Dưới bóng hàng cây râm mát thỉnh thoảng một vài cánh phượng lặng lẽ rơi đủ cho ta thấy cái nên thơ thi vị của cuộc sống nơi đây.

Đêm Hà Nội không tĩnh lặng mà ồn ào sôi nổi, tiếng động của nhà máy, xí nghiệp đã giành độc quyền lại cho các chú ve, chúng hát đến xác khô cả người mà không mệt mỏi với mong muốn mang đến cho người dân Hà thành những khúc ca tráng lệ, bản giao hưởng bất tận của mùa hè. Dưới bóng đèn neon sáng rực, phượng vĩ cũng không ngủ mà thao thức dõi theo những hoạt động của con người và không ngừng khoe sắc, là nơi trú ngụ của gia đình nhà ve. Màu đỏ ấy không nhạt phai mà luôn thể hiện sức sống sục sôi, dạt dào.

Nếu sắc tím bằng lăng biểu tượng cho lòng thủy chung, cho tình bạn thắm thiết thì phượng vĩ biểu trưng cho sức mạnh của tuổi trẻ và tin vào ngày mai tất thắng, thành công trên bước đường đời.

Hà Nội – trái tim hồng của cả nước – luôn rực đỏ, sáng ngời, nơi hun đúc hồn thiêng sông núi, ngàn năm vẫn oai hùng tráng lệ. Với bốn mùa xoay vần tạo nên những nét riêng biệt khó pha trộn với các vùng khác. Mỗi mùa lại là một sắc màu, một không khí riêng: Mùa xuân với mai vàng trước ngõ, với đào liễu buông mảnh, mùa thu là vàng hoa cúc, là gió heo may, hương cốm mới và mùa hè là hương sen đồng nội, là sắc đỏ rợp trời...

Khắp nơi đều có phượng – nhân chứng của thời gian, bởi khi nhớ về kỷ niệm của tuổi thơ, tuổi học trò, ta thường nhớ tới bằng lăng phượng vĩ. Một ấn tượng khó phai mờ trong ký ức. Hà Nội rợp trời hoa phượng – màu đỏ của dòng máu nước Việt tạo nên dáng mộng mơ cho thủ đô ngàn năm văn vật.

#### **Bài làm 4: Kỷ niệm về một dòng sông**

Nơi em đang ở có biết bao cảnh thiên nhiên tươi đẹp, trong đó em yêu thích nhất và có nhiều kỉ niệm với em là con sông quê.

Con sông nằm uốn khúc quanh co giữa làng rồi chạy dài bất tận, tít tắp về phía chân trời xa. Lòng sông sâu và rộng. Dọc hai bên bờ là những hàng tre xanh cao vút. Buổi sáng, khi những tia nắng sớm đan trên những ngọn tre rồi chiếu xuống mặt sông, em thấy con sông thật ấm áp, hiền hòa. Chiều chiều, khi ánh hoàng hôn vừa tắt, vài tia nắng vàng còn sót lại trên mặt sông, khiến dòng sông trông như một bức tranh tuyệt đẹp. Đây đó, vài con thuyền về bến sau một ngày đi đánh lưới, tiếng nói cười vang dậy cả dòng sông. Đó là dịp để trẻ con chúng em vui đùa quanh những thúng cá đầy ắp. Khi nước triều dâng, dòng nước cuộn cuộn đưa phù sa về bồi đắp ruộng đồng, ruộng

mới có nước và lúa sớm trở bông, kết hạt, những vườn cây xanh ngắt mới đâm chồi nảy lộc, ra hoa, kết trái.

Có thể nói, dòng sông đã góp phần vào sự trù phú của quê em. Buổi tối, khi ông trăng tròn vành vạnh vắt ngang ngọn tre, soi bóng xuống dòng sông lấp lánh thì mặt nước gợn sóng lung linh, phủ đầy một màu vàng óng ánh. Lúc này, chúng em thường ra bờ sông ngồi hóng mát và chơi đùa, thật là thú vị. Trong cái yên lặng của dòng sông, em tưởng chừng như nghe tiếng thì thầm trò chuyện của hàng tre, em thấy mình thanh thản và vui vẻ lạ.

Dòng sông là nguồn lợi lớn của quê em và cũng là nơi ghi dấu nhiều kỉ niệm của tuổi thơ em. Làm sao em có thể quên được những buổi trưa hè nóng nực, em cùng các bạn tụm năm tụm ba lại tắm sông. Tiếng cười đùa, tiếng đập nước vang dội cả một góc sông. Con sông đã gắn bó với em từ chỗ ấy. Những lúc vui hoặc buồn em đều ra tâm sự cùng sông. Dòng sông là người bạn thân thiết của em và của quê hương em nữa.

Mặc dù nơi đâu trên đất nước ta cũng có sông ngòi kênh rạch, dòng sông nào cũng có hình dạng giống nhau, nhưng dòng sông quê em là nơi mang nhiều kỉ niệm và là chứng nhân tuổi thơ của chúng em. Chính vì vậy mà mỗi khi đi xa, cứ nhìn thấy dòng sông thì nỗi nhớ quê nhà lại dâng trào. Dòng sông ấy đã hằn sâu trong kí ức em. Dòng sông quê hương, dòng sông kỉ niệm, sẽ theo em đi hết cuộc đời này.

## **Bài làm 5**

Hồng Hà chảy mãi...

Ai chẳng biết, Việt Nam là xứ sở của những dòng sông. Hàng trăm, ngàn làng quê, hàng chục thị thành trên đất nước ta đều có dòng sông êm đềm chảy qua hay uốn quanh tạo nên những cảnh sắc trữ tình mặn mà, muôn màu muôn vẻ. Làng Chu (thuộc huyện Từ Liêm, ngoại thành Hà Nội), nằm giữa hai dòng sông, một lớn, một nhỏ, như mẹ với con: sông Hà chảy qua phía tây bắc, sông Tuệ bắt nguồn từ sông Hà xuôi mãi phía tây nam. Người dân làng Chu, từ bao đời nay, vô cùng tự hào về những dòng sông trên quê hương yêu dấu.

Mùa nước lên, đứng bên bờ sông Hà nhìn xuống, lần nào tôi cũng có cảm giác rờn rợn, rợn ngợp trước mặt sông duênh sóng, mênh mông như biển, ngẫu đỏ phù sa. Dòng nước cuộn cuộn, ầm ầm chảy qua chín trụ khổng lồ cầu Thăng Long, réo, xoáy như thác.

Bố tôi thường kể chuyện cũ cho anh em chúng tôi nghe. Giọng bố trầm ngâm, hào hùng mà xa vắng... "...Những năm chiến tranh chống Mĩ, quân, dân ta đều qua lại nơi phà Chu nổi tiếng. Con phà vững chắc, bệ vệ, đề sóng, từ từ sang bờ bắc đón khách rồi lại nhận khách, xe, máy, súng, đạn... xuôi về bờ nam. Không ít lần vì quá gấp vội, không thể đợi phà, mấy anh em bộ đội liều ngồi đò sang sông. Chiếc thuyền chở khách quá giang cũng khá lớn, nặng nhọc rời bến, cố ngược một đường chéo lên phía thượng lưu đến hơn

cây số, ấy thế mà sang đến bờ bên kia cũng mất gần cả tiếng đồng hồ. Từ hồi có cây cầu bê tông vĩ đại nhất nước ra đời, mọi người, không còn được hưởng cái thú đi thuyền, ngồi pha sang ngang. Hình như trong lòng chúng ta đã mờ dần cảm giác mát lạnh nơi chân tay, khi đón những tia nước, hạt nước sông bắn lên từ mũi phà, mạn thuyền...”

Bến phà Chu, từ mấy năm gần đây, đã trở thành nơi tập kết cát, sỏi của các chủ thuyền buôn hợp đồng với mấy tay chủ thầu xây dựng.

Có chiều, cùng bố ngắm cảnh sông Hà, lũ trẻ con chúng tôi lắng nghe ông giảng giải về sự thay đổi màu sắc của nước. Bố tôi khoan thai ngắm nhìn mặt sông sóng gợn gợn nhỏ nói chậm rãi:

– Các con biết điều thú vị này không? Màu nước sông Hà khác hẳn nhiều dòng sông khác ở ba miền. Mùa nước lên thì đỏ sậm, mùa nước cạn thì cũng vàng chứ không bao giờ xanh biếc như sông Hương, sông Lam hay sông Cầu, sông Thương... Có lẽ vì thế mà nó mang tên là sông Hà (Hồng Hà, sông nước mà đỏ hồng). Nhưng còn có các tên khác như sông Cái, sông Mẹ, sông Nhị, sông Thao, Hoàng Giang... Cứ lớn thêm, đọc nhiều thêm sẽ biết, các con à”.

Mùa thu mùa đông là mùa nước cạn. Sông Hà trở nên êm ả, dịu dàng. Bãi cát dài, cồn cát, gió bắc thổi lộng, mù mịt. Đứng ở bờ kè đá ngoài *gành* Đình Chu nhìn xuôi, nhìn ngược, chỉ thấy tí tắp bãi ngô khoai xanh biếc chạy dài theo đôi bờ sông. Dãy lò gạch lò vôi dựng lên sát mép nước vẫn tỏa khói ngùn ngụt!

*Bóng con bò và người cày trên cánh bãi bồi sao mà gầy và cao thế?*

*(Tô Hoài)*

Đoàn xà lan chở than lặc lè như sắp chìm mà vẫn bình thản ngược lên hướng Trung Hà, Việt Trì, Phú Thọ. Thỉnh thoảng, một chiếc canô của kiểm lâm hay công an xé sóng, vun vút truy tìm bọn buôn lậu đường sông.

Đoạn bờ sông chạy qua làng tôi, cùng với việc nâng cấp mặt đường nhựa, gần đây đã được xây kè bằng đá hộc vững chắc, sạch sẽ. Chiều chiều, sớm sớm đã trở thành đoạn đường thể thao, thể dục, đoạn đường đi dạo, đi chơi, hóng mát rất thuận tiện của dân làng. Bọn trẻ con chúng tôi thích mang điều lên dê thả. Phóng con điều lên, được gió sông Hồng hào phóng đón nhận. Điều gặp gió, bay dần lên cao, bay ra giữa dòng sông chảy. Tiếng sáo bắt đầu vu vu. Đám trẻ con hát mặt, ngược lên say sưa nhìn mãi cánh điều giờ chỉ to bằng cái lá mít đứng im phăng phắc giữa trời cao.

Dòng sông gắn bó với tuổi thơ hồn nhiên, nghịch ngợm của chúng tôi, lũ trẻ con làng Chu. Tắm sông ngày hai bận, sáng, chiều, đi câu buổi tối, đi vớt *củ rêu* ulla nước lên. Chú Ba tôi nhớ mãi lần chia tay cô bạn gái để lên đường ra trận từng nông nân, bịn rịn nơi dốc cầu Sa này. Đứa con đầu lòng của chú thím tôi cũng giống y bố, rất thích ra bờ đê hay bãi sông, đúc đế, đá bóng.

Dòng ơi! Ôi dòng sông Hà, sông Tuệ đã gắn bó cả cuộc đời. Dòng sông quê hương ngàn năm chảy mãi.

## **Bài làm 6: Buổi sáng trên cánh đồng lúa quê em**

Từng được đi thăm nhiều cánh đẹp vào những mùa khác nhau, nhưng đối với em, chỉ có cánh đồng lúa chín vào buổi sáng mùa hè là để lại cho em nhiều ấn tượng sâu sắc và đẹp đẽ nhất về quê hương mình.

Buổi sáng tháng năm, mùa hè thật đẹp. lúc ấy, mặt trời đỏ rực vừa mới nhô lên, chiếu những tia nắng đầu tiên vào cánh vật, cánh đồng như bừng lên sau một đêm ngủ say. Ánh nắng ban mai làm cho cánh đồng lúa ánh lên một màu vàng óng ả. Bầu trời sáng, trong xanh, cao thăm thẳm, không một gợn mây. Trên đường làng, người dắt trâu đi cày, người mang liềm, hái, quang gánh, xe thồ đi gặt thật tấp nập. Ai cũng tươi vui hơn hờ khi thấy lúa tốt.

Nhìn từ xa, trông cánh đồng lúa như một tấm thảm màu vàng rực. Đồng lúa menh mông, thẳng cánh cò bay, gió nhẹ nhàng làm hương lúa bay ngây ngất. Nhấp nhô trên biển vàng ấy là những chiếc nón trắng của các bác nông dân gặt lúa. Những chiếc liềm cứ thoăn thoắt đưa đi, đưa lại. Những bó lúa vàng đầy mải lên. Từ đám ruộng, chỗ những chiếc nón nhấp nhô vang lên tiếng hát dân ca trong trẻo:

*Ai ơi chớ bỏ ruộng hoang,*

*Bao nhiêu tác đất, tác vàng bấy nhiêu.*

Em bước xuống một ruộng lúa. Lúa rất tốt, cao đến ngực em. Cụm lúa nào cũng mập mạp. Những bông lúa nặng trĩu hạt vàng, ngả về một bên. Trên những chiếc lá cứng, sắc còn đọng lại những giọt sương sớm, được ánh sáng mặt trời chiếu vào long lanh như những viên ngọc nhỏ. Em nâng một bông lúa lên ngắm nghía. Hạt lúa tròn, mẩy như hạt chanh. Lúa cộm vào tay em ram ráp. Em nghe như có tiếng những bông lúa thì thầm “Này! Bạn ơi! Các bạn nông dân sắp tới rồi đấy. Họ sắp đem chúng tôi về nhà phơi khô, rồi cất vào bồ”. Em thốt lên “Lúa đẹp quá!”. Các bác nông dân, áo đầm mồ hôi vì mệt nhọc, nhưng khi nhìn thấy lúa tốt chắc lòng vui dạt dào.

Chẳng mấy chốc, mặt trời đã lên cao và không còn dịu mát như hồi sáng sớm nữa. Các bác nông dân đã xếp lúa lên xe chở về.

Cánh đồng lúa chín thật đẹp và đáng yêu, nhờ có đồng lúa mà quê hương em được no ấm. Em hiểu rằng để làm ra một hạt thóc vàng, con người phải vất vả thế nào. Em cảm thấy yêu quê hương, đất nước mình hơn, nơi ấy đã nuôi em lớn, nơi có những kỉ niệm tuổi thơ em không bao giờ quên.

## **Bài làm 7: Mảnh vườn thương yêu**

Tôi sinh ra ở nông thôn. Vì thế mảnh vườn nhà đã trở thành nơi quen thuộc. Ở nơi ấy, tôi đã lớn lên bằng những trái ngọt đầu tiên. Và cũng ở nơi ấy, tâm hồn tôi trở nên sinh động bởi hương hoa và bởi chim ca hát suốt ngày.

Ngay trước sân nhà tôi là một khoảng vườn khá rộng. Mảnh vườn được ngăn cách với sân bằng một bờ tường vôi trắng. Khu vườn đã có từ lâu, từ



lúc tôi chưa kịp chào đời. Nó là một kỉ niệm của nội tôi khi ông còn sống. Vì thế mỗi lần đặt đôi bàn chân nhỏ xíu lên khu đất của mảnh vườn, lòng tôi bao giờ cũng dấy lên một nỗi niềm nhớ thương thành kính.

Mảnh vườn chủ yếu trồng cây ăn quả. Nhiều loại ngon và quý như nhãn, vải thiều, bưởi... những giống hoa quả ấy không phải tầm thường. Nó đã được ông nội lặn lội đem từ những miền đất khác nhau. Có loài, nội tôi phải trồng đi trồng lại đến mấy lần mới sống được bởi vì cây được đưa đến từ xa lại thêm lạ đất, lạ mùa nên khó sống. Tôi thêm yêu thêm quý mảnh vườn cũng vì lẽ đó. Bởi mảnh vườn là mồ hôi công sức hết lòng chăm bón của nội tôi. Có lần tôi hỏi nội: “Sao nội lại chọn trồng nhiều cây ăn quả?”. Nội tôi giảng giải: “Cây cũng như người cháu ạ! Điều quý nhất là phải đem hoa kết trái, vừa làm đẹp lại vừa phải mang lại hữu ích cho đời. Khi nào lớn, cháu sẽ hiểu chân lí ấy”. Quả thật lúc đó tôi còn quá nhỏ để hiểu những lời dạy của nội tôi. Lúc ấy tôi chỉ mong mình lớn thật mau để lại được nghe và được hiểu những lời nội dạy. Vậy mà chỉ sau hai mùa trái ngọt đầu tiên, nội đã mãi mãi ra đi. Thế là tôi mãi phải tự tìm chân lí cho những thắc mắc của mình.

Giờ đây mảnh vườn đã xum xuê và ngọt ngào hoa trái lắm! Chẳng phải tìm kiếm đâu xa, chỉ cần nhìn vào một góc của mảnh vườn, tôi đã thấu hiểu lời nội năm xưa. Mỗi sáng khi ông thức dậy, tôi lại thấy ông tưới tắm mảnh vườn. Tôi biết ơn mảnh vườn nhiều lắm bởi hình như chính những hôm như vậy, tôi thấy thật khoan khoái trong lòng. Được chăm bón cho cây, được thưởng thức những bông hoa nở sớm, lại được nghe những đàn chim ríu rít đùa giỡn với nhau. Ôi! Cái cảm giác ấy thật thú vị biết nhường nào. Hôm nào cũng vậy, tưới cây xong tôi mới vào ăn cơm rồi đi học. Tôi thấy thật vui và bố tôi cũng nói: “Việc làm của con tuy nhỏ nhưng nếu duy trì được, nó sẽ mang lại hữu ích lâu dài”. Tôi mừng và phấn chấn bước vào một ngày học mới.

Cách đây vài năm, vào ngày giỗ ông tôi, bố tôi quyết định trồng thêm hai luống hoa nho nhỏ trong vườn. Chỉ mấy tháng sau, những bông hoa đua nhau nở. Bao nhiêu năm ăn trái ngọt, giờ đây tôi lại càng vui vì ngày nào cũng được say ngấm và thưởng thức hoa thơm. Mảnh vườn thêm một lần nữa lại mang một ý nghĩa khác cho tôi và dạy cho tôi một chân lí mới.

Tôi sống gắn bó với vườn nhà và không biết sẽ ra sao nếu phải xa mảnh vườn thân yêu ấy. Mảnh vườn cũng như nội hay như tất cả người thân quý của tôi. Nó luôn cống hiến rất âm thầm và chung thủy. Tôi yêu nó và vì thế tôi cũng khát khao được làm nhiều việc có ích cho đời, nhiều việc có ích với những vất vả của nội và bố mẹ tôi.